

Wzorzec FCI nr 77 /06. 04. 1998/, wersja angielska

SPANIEL KONTYNENTALNY
(Epagneul nain continental)

POCHODZENIE: Francja, Belgia.

DATA PUBLIKACJI OBOWIĄZUJĄCEGO WZORCA:
17.09.1990.

KLASYFIKACJA: Psy ozdobne.

KLASYFIKACJA F.C.I.: Grupa 9 Psy ozdobne i do towarzystwa.
Sekcja 9 Ozdobne spaniele kontynentalne.
Nie podlegają próbom pracy.

WRAŻENIE OGÓLNE: Mały, luksusowy, ozdobny spaniel, prawidłowo i harmonijnie zbudowany, o długiej szacie; umiarkowanie długa kufa jest krótsza, niż czaszka. Żywy, pełen wdzięku i zarazem mocny. Dumnie obnosi się w płynnym, eleganckim ruchu. Długość ciała spaniela kontynentalnego przekracza nieco jego wysokość.

GŁOWA: Proporcjonalna względem tułowia; proporcjonalnie lżejsza i krótsza, niż u spanieli dużych i średnich.

ODCINEK MÓZGOCZASZKI:

Czaszka: Niezbyt zaokrąglona – zarówno z profilu, jak i z przodu. Bywa, że widoczny jest delikatny zarys bruzdy czołowej.

Stop: Wgłębienie wyraźnie zaznaczone. U cięższych psów, wgłębienie to jest mniej wyraźne, jednak zaznaczone. U bardzo małych psów stop jest wyraźnie zaznaczony, nigdy jednak nie tworzy gwałtownego przelomu.

ODCINEK TWARZOCZASZKI:

Nos: Mały, czarny, okrągły, lecz nieco spłaszczony w górnej części.

Kufa: Krótsza, niż czaszka, delikatna, zwężająca się i nie wklęsła na bokach; nie może być zadarta ku górze..

Grzbiet nosa: Prosty.

Wargi: Mocno pigmentowane, cienkie i suche.

Szczeka/Zuchwa/Zęby: Zęby dość mocne; zamykające się ściśle w normalnym zgryzie.

Język: Nie może być widoczny. Język stale widoczny lub nie chowany pod wpływem dotyku palcem jest wadą.

Oczy: Dość duże, szeroko otwarte, w kształcie dużych migdałów; nie wypukłe, osadzone dość nisko; wewnętrzny kąt oka znajduje się na przecięciu linii czaszki i kufy. Ciemnej barwy, bardzo wyraziste, powieki mocno pigmentowane.

Uszy: Dość delikatne, ale mocne. Niezależnie od tego, czy uszy są stojące, czy wiszące, w dotyku chrząstka nie może mieć zbyt ostrego zakończenia. Uszy są osadzone dość daleko w tyle głowy – wystarczająco daleko od siebie, by ukazywać lekko zaokrąglony kształt czaszki.

- Odmiana z wiszącymi uszami, zwana **PHALÈNE**.

Ucho w spoczynku jest osadzone wysoko – znacznie wyżej, niż linia oka; wiszące, a jednak dość ruchome. Porośnięte falistym włosem, który może być dość długi – nadaje to psu ładny wygląd.

- Odmiana ze stojącymi uszami, zwana **PAPILLON**.

Ucho osadzone wysoko; małżowina uszna szeroko rozwarta i skierowana na bok. Wewnętrzna krawędź ucha tworzy z linią poziomą kąt ok. 45°. W żadnym przypadku ucho nie może być uniesione prosto do góry, w sposób charakterystyczny dla szpica – jest to zdecydowanie niedopuszczalne. Wnętrze małżowiny pokryte delikatnym włosem, również falistym. Najdłuższe włosy sięgają nieco poniżej krawędzi ucha; zewnętrzna powierzchnia ucha jest natomiast pokryta wiszącymi frędzlami, sięgającymi daleko poza krawędź ucha. Wynikiem krzyżowania tych dwóch odmian jest często pies o półstojących uszach z załamanymi końcami – ten pośredni sposób noszenia ucha jest poważnym błędem.

SZYJA: Średniej długości; kark nieco łukowaty.

TUŁÓW:

Górna linia: Nie jest ani zbyt krótka, ani wypukła, ani też łukowata, jednakże nie jest też zupełnie płaska.

Lędźwie: Mocne i lekko wysklepione.

Klatka piersiowa: Szeroka, dość głęboka. Obwód klatki piersiowej, mierzony między dwoma ostatnimi żebrami, musi być w przybliżeniu równy wysokości w kłębie. Żebra dobrze wysklepione.

Brzuch: Nieco podciągnięty.

OGON: Osadzony dość wysoko; dość długi; bujne frędzle tworzą piękne pióro. Gdy pies jest w ruchu, ogon ma być uniesiony wzdłuż linii grzbietu i zawinięty; koniuszek może dotykać zadu; nigdy nie może być zakręcony; nie może też leżeć płasko na grzbiecie.

KOŃCZYNY: Nogi proste, solidne lecz delikatne. Pies nie może sprawiać wrażenia zbyt wysokiego na nogach. Oglądane z przodu lub z tyłu kończyny są ustawione równolegle.

KOŃCZYNY PRZEDNIE

Łopatki: Dobrze rozwinięte; dobrze związane z tułowiem.

Kość ramieniowa: Długości odpowiadającej długości łopatki; normalnie ukątowane i dobrze związana z łopatką; dobrze przylegająca do tułowia.

Nadgarstki: Wyraźnie widoczne z profilu.

KOŃCZYNY TYLNE

Staw skokowy: Normalnie ukątowany.

ŁAPY: Dość długie, zwane „zajęczymi”, pewnie oparte na opuszkach. Mocne pazury, preferowane czarne, jaśniejsze u psów o brązowej lub białej szacie (białe pazury u psów białych lub z białymi kończynami nie stanowią błędu, jeśli poza tym pies jest dobrze pigmentowany). Palce mocne, o twardych opuszkach. Między palcami bogate owłosienie, wystające przed palce i tworzące zakończenie łapy.

CHÓD/RUCH: Dumny, swobodny, lekki i elegancki.

SZATA: Bez podszycia, bujna, lśniąca, falista (nie należy mylić z lokowatą), nie miękka, lecz nieco twarda w dotyku, z jedwabistym połyskiem. Sierść ułożona płasko, włos dość delikatny, lekko uniesiony przez pofalowanie. Szata podobna, jak u ozdobnego angielskiego spaniela, jednak znacznie różni się od szaty pekińczyka; nie może również przypominać szaty szpica. Włos na głowie, kufie, przedniej części nóg i poniżej stawu skokowego jest krótki. Na tułowiu włos średniej długości, dłuższy na szyi – tworzy kryzę i żabot, opadając falami na klatkę piersiową; tworzy frędzle na uszach i tylnych partiach kończyn przednich; tył ud bujnie okryty miękkim włosem, tworzącym portki. Między palcami mogą być niewielkie

kepki włosów, które mogą nieco wystawać, pod warunkiem, że nie powoduje to ciężkiego wyglądu łap, a raczej nadaje im wygląd subtelny, wydłużając je. U niektórych przedstawicieli rasy w dobrej kondycji włos osiąga długość 7,5 cm w kłębie, natomiast frędzle na ogonie – 15 cm.

MAŚĆ: Dopuszczalne są wszelkie maści na białym tle. Na tułowiu i nogach biel musi dominować. Mile widziana biel na głowie, w postaci mniej lub bardziej szerokiej strzałki. Na dolnej części głowy dopuszczalne białe znaczenie, jednak biel jako dominująca barwa głowy, stanowi wadę. We wszystkich przypadkach wargi, powieki, a zwłaszcza nos, muszą być pigmentowane.

WYSOKOŚĆ I CIĘŻAR CIAŁA:

Wysokość w kłębie: Około 28 cm.

Waga : dwie kategorie :

1. Mniej, niż 2,5 kg dla psów i suk.
2. Od 2,5 do 4,5 kg dla psów i od 2,5 do 5 kg dla suk.

Minimalna waga : 1,5 kg.

WADY: Wszelkie odstępstwa od wyżej wymienionych cech należy uznać za wady, których ocena powinna być proporcjonalna względem ich stopnia i zasięgu.

- Płaska, jabłkowata i wypukła czaszka, jak u angielskich ozdobnych spanieli.
- Zbyt mocno lub zbyt słabo zaznaczony stop.
- Nos innej barwy, niż czarna.
- Garbonos lub wklęsły grzbiet kufy.
- Depigmentacja warg.
- Tyłozgryz i – szczególnie – przodozgryz.
- Małe, zbyt okrągłe, wylupiate oczy, jasnego koloru, ukazujące białka, gdy pies patrzy prosto przed siebie.
- Depigmentacja obwódek powiek.
- Karpowaty lub łękowaty grzbiet.

- Zakręcony lub leżący płasko na grzbiecie ogon, opadający na jedną stronę (tzn. kość ogonowa, nie zaś frędzle, które – ze względu na swą długość – opadają w lokach).
- Wygięte przednie kończyny.
- Pogrubiałe nadgarstki.
- Słabe kończyny tylne.
- Tylne kończyny, widziane z tyłu, odchylone od linii pionowej w stawach kolanowych i łapach.
- Pojedynczy lub podwójny palec szczątkowy na tylnych kończynach jest niepożądanym i stanowi wadę; należy je więc usuwać.
- Łapy zbieżne lub rozbieżne.
- Pazury nie dotykające podłoża.
- Uboga szata, miękka lub puszysta; włosy stojące prosto lub proste same w sobie; wełnista sierść i podszycie wskazują na krzyżowanie ze szpicem.

WADY DYSKWALIFIKUJĄCE:

- Agresja lub nadmierna nieśmiałość.
- Nos różowy lub w różowe plamy.
- Przesadny prognatyzm, przodozgrzyz lub tyłozgrzyz posunięte tak dalece, że siekacze nie stykają się ze sobą.
- Porażenie języka lub język stale widoczny.

Każdy pies, przejawiający fizyczne lub psychiczne nieprawidłowości, powinien zostać zdyskwalifikowany.

Uwaga: Samce powinny mieć dwa normalnie wykształcone jądra, całkowicie opuszczone do moszny.